

MÉS INFORMACIÓ

<https://www.vilaweb.cat/noticies/entrevista-irene-sola/>

<https://www.nuvol.com/lilibres/assaig/tributs-i-influencies-direne-sola-105624>

Ajuntament d'Alpicat
Regidoria de Cultura

 BIBLIOTECA | ALPICAT
SANT BARTOMEU

 Biblioteques
Públiques
de Catalunya

Plaça Països Catalans, 1
ALPICAT
Tel. 973 73 77 28
Whatsapp 606 127 833

A/e:
biblioteca@alpicat.cat

Web:
<http://www.alpicat.cat/biblioteca>

Catàleg Col·lectiu:
<http://argus.biblioteques.gencat.cat>

HORARI

De dilluns a divendres de 8:30 a 20:30
Bústia exterior de retorn de préstec

El proper dia que ens trobarem serà:

25 de març de 2021, 21h.

Moderador: Andreu Lencà

Irene Solà

CANTO JO I LA MUNTANYA BALLA

Irene Solà (Malla, 1990) va guanyar el Premi Llibres Anagrama de Novel·la de 2019 amb *Canto jo i la muntanya balla*, i des de llavors ha obtingut el reconeixement de la crítica i dels lectors, que no deixen de llegir-la i recomanar-la, enfilant-la a les llistes de llibres més venuts setmana rere setmana, i a les dels millors llibres de l'any 2019 elaborades per la premsa cultural més rellevant del país. Traduïda al castellà, l'eusquera i l'italià, apareixerà

en una quinzena de llengües més, entre les quals l'anglès, el francès, el neerlandès i el turc. Fins ara ha estat guardonada amb el Premi Núvol 2019 en la categoria de Punt de Llibre, el Premio Cálamo 2019 en la categoria Otra Mirada per l'edició castellana, el Premi de Narrativa Maria Àngels Anglada 2020 i l'European Union Prize for Literature 2020. És llicenciada en Belles Arts per la Universitat de Barcelona i té un màster en Literatura, Cinema i Cultura Visual per la Universitat de Sussex. El seu poemari *Bèstia* (Galerada, 2012) va obtenir el Premi de Poesia Amadeu Oller i ha estat traduït a l'anglès (Shearsman Books, 2017) i a l'italià (Italic Pequod, 2020) i properament es publicarà en castellà. La seva primera novel·la, *Els discs*, va guanyar el Premi Documenta (L'Altra Editorial, 2018) i aviat apareixerà en castellà a Anagrama amb el títol *Los diques*. Els seus textos i obres s'han exposat i llegit al CCCB, la Whitechapel Gallery i el Jerwood Arts Centre (Londres), el Bòlit de Girona, ACVIC, la Galeria José de la Fuente (Santander), el Festival Internacional de Poesia de Sant Cugat, la Festa de la Poesia de Sitges o el Festival Poesia i +, entre d'altres, i col·labora regularment a *La Vanguardia*. Ha rebut reconeixements com les Ajudes a la Creació Literària del Departament de Cultura, la Beca d'Art Jove o la Beca Ciutat de Vic, i ha estat una de les artistes seleccionades dins del programa Barcelona Producció-La Capella 2017. L'octubre de 2018 va ser l'escriptora resident a l'Alan Cheuse International Writers Center de la Universitat George Mason (Virgínia) i va participar durant la tardor de 2019 al programa Writers Art Omi-Ledig House (Nova York).

Club de Lectura - Biblioteca Sant Bartomeu

Diu l'Hilari que l'infinit és dins de cadascú. «Com una finestra dalt de tot del cap, que ni sabem que hi era, i que la veu del poeta obre una mica, mica, i allà dalt, per aquella esclatxa, hi ha l'infinit.» És l'Hilari que quan canta la muntanya balla, de la segona novel·la d'Irene Solà, una autora que obre també aquesta finestra, una mica força, no una mica, mica, una mica prou, quina mica. Solà escriu lliure com un rossinyol, com diu el seu Hilari que ha de ser la poesia. Solà no fracassa sobre el paper, com diu l'Hilari que fracassa la poesia quan se la intenta capturar amb la tinta. Solà escriu «com un matí», «com l'aire finet del vespre», amb una mena de seguretat fràgil com la natura, que sap moure's per la terra i alhora en qualsevol moment pot malmetre's per una tempesta, un llamp, una calamarsada. Solà escriu amb

alegria però no amb lleugeresa, és una alegria fonda de qui sap que ha llegit prou per escriure sobre la muntanya sense caure en cap dels seus paranys: ni la idealitza ni la deshumanitza, ens n'ensenya les pujades i les baixades.

A Solà, aquests dies que la seva novel·la arriba a les llibreries, li diuen poeta, poeta i poeta moltes vegades. Has escrit una «novel·la de poeta», li diuen –ja li va passar a Eva Baltasar fa una colla de mesos amb la seva primera novel·la. És aquella dèria de tenir la gent classificada en carpetes que fa començar a patir taquicàrdia quan algú pot encabir-se en més d'una, quan algú té un peu a cada banda, quan algú necessitaria una carpeta nova per a ella sola. Solà no encaixa dins les presses amb què s'han de llegir els llibres quan són novetat, no correu a llegir-la, podreu fer-ho sempre que vulgueu, al ritme que us sembli, no us atabaleu, no perdreu aquesta mica d'infinit per molt de temps que passi.

El poeta diu. El poeta proclama. Però el poeta també escolta. Algun ocell. L'aire que es torna a fer amo i senyor de l'espai entre les fulles. El xiulet prim que fa el món, al fons de tot de les orelles...» I tot això també ho fa Solà a la seva novel·la, en aquest sentit sí que és poeta i que podem dir que és una novel·la de poeta, sí, una Novel·la de Poeta. Perquè Solà escolta i per això pot escriure un llibre ple de veus sense que en cap moment sentis que et diu «he escrit un llibre ple de veus», que ella les veus les ha escoltades, les ha sentides, i te les escriu ben trenades, ben difuminades les unes amb les altres, i tu entres en el seu joc de veus i ho escoltes tot, ho sentes tot, i li segueixes el joc sense pensar si jugues, absolutament lliurada a la seva prosa, poesia o el que sigui que fa que tant te fa en quina carpeta va, a fer punyetes les carpetes.

[Això no és una ressenya ni una crítica ni res. Jo no en sé fer, els que passeu per aquí sovint ja sabeu que parlo dels llibres que he llegit d'una altra manera, que els faig un pessic petit i llavors me'ls enduc i els faig meus i si en acabat us he fet venir ganes de llegir-los és cosa més vostra que no pas meva. Jo no volia escriure sobre *Canto jo i la muntanya balla*, perquè és un llibre del segell que em publica a mi i podia semblar poc net fer-ne un elogi, i també perquè ha guanyat un premi que vaig guanyar ara fa dos anys, i podríeu pensar que escombro cap a casa per partida doble. Però tampoc he sentit mai la necessitat de ser «corporativista», que quan us parlo d'un llibre ho faig perquè el llibre –i no el segell– m'ha seduït o m'ha parlat o m'ha inspirat, que no conec Irene Solà, no ens hem vist mai, no tinc el seu correu, ni ens hem dit mai res, i que l'únic que em mou a escriure sobre la seva novel·la és la seva novel·la. Ara us ho intento explicar fora d'aquest claudàtor. Tot el que hi ha aquí dins és prescindible.]

«Jo no els explico mai, els meus poemes.» Això també ho diu l'Hilari, i ho podria dir Solà. I és el que més m'ha seduït del seu llibre, que no me'l vol explicar, que l'escriu amb tota la seva llibertat i la seva inspiració, el seu geni i el seu bagatge artístic, amb la seva intuïció i el seu seny, amb tot el que ella té, amb la confiança d'estar escrivint sense explicar-se, amb la confiança que els escriptors que m'interessen tenen en els seus lectors. Solà confia en els lectors. I per això escriu d'aquesta manera que destarota els 'carpetistes'. «Deixo espai per respirar» (torna a ser l'Hilari), i és l'espai que deixa l'autora al lector perquè ompli el llibre de tot el sentit que ella li dona sense explicar-se. Hi ha moltes veus, sí, a la novel·la, però cap és la d'Irene Solà dient-te què ha fet ni per què. I em sembla que aquest és un dels mèrits de *Canto jo i la muntanya balla*.

Solà no és com «els homes que s'inventen històries, i els que les expliquen. Els que ens retallen, i ens collen i ens col·loquen a dins de les paraules, perquè siguem com la història que volen explicar, amb la moralitat que volen explicar», i ara ja no és Hilari qui parla sinó una dona d'aigua, que sí, que al llibre hi parla tothom, des de la muntanya fins als bolets, passant per núvols i òssos i altres éssers, però Solà els sap fer parlar sense que en cap moment sentis una veu en off que et digui «ara et parla un ós» o «ara xerren els núvols carregats de pluja», no, tu sentes aquelles veus, estàs atent al que diuen i com ho diuen, i no tens pressa ni ànsia per saber qui parla, no li demanes a Solà si-us-plau-explica'm-qui-parla, perquè confies en ella com ella ha confiat en tu, i saps que quan toqui ja esbrinaràs qui és qui i qui parla quan. És la confiança, tot això. La confiança de l'autora en si mateixa i en el lector, la confiança que la literatura sempre troba nous camins i gent disposada a caminar-hi, a trepitjar-los per primer cop amb unes sabates noves que no se sap si faran mal o no.

Solà és un camí nou fet de tots els camins que hem trepitjat abans. Ella mateixa diu que ve de Verdager, i és fàcil imaginar-la llegint Víctor Català, Ruyra, Caselles, i també Rodoreda, i Salvat-Papasseit. Però Solà quan escriu no et diu «veus? He llegit Verdager, jo!», i si no has llegit mai Verdager, Solà no t'expulsa del seu llibre. Aquest per mi seria el seu altre gran mèrit, haver sabut pair tan bé totes aquestes lectures, tota aquesta nostra tradició, i que hi siguin només per a qui les vegi, que juguïn allà i les desperti qui vulgui. La tradició com un ós que hiverna sota el text, que només en sent els roncs qui para atenció i sap quin soroll fa la bèstia quan dorm. La bèstia és la nostra literatura. I aquesta bèstia nostra té ara la sort de tenir la Solà obrint una mica força aquesta esclatxa d'infinit que tenim tots els lectors dins del cap.

Per: Tina Vallès. Una mica d'infinit

vilaweb.cat

17.05.2019